

заровень; Иисусъ заповѣдалъ да отворять гроба; а Лазарова-та сестра *Марша* казала, че тѣло-то му вече смръди. Нъ Господь рѣкъ: *Лазаре, гряди вонь!* и Лазарь въскрьснжль и излѣзль изъ гроба.

Входъ-шь Господень въ Иерусалимъ.

На пѣтя си за Иерусалимъ Иисусъ Христосъ, слѣдъ Лазарево-то въскрьсение, кога дошьль до Масличнж-тж горж, пратилъ двама отъ свои-ты ученици въ нѣкое си село, та Му довели едно ждребя, кое-то ученици-ти му покрыли съ дрѣхы-ты си, а Иисусъ го възсѣдижль и влѣзль трѣжественно въ Иерусалимъ.

Кога ся чуло, че Иисусъ влиза въ града, то народъ-тъ удивень отъ велико-то чудо — Лазарево-то въскрьсение — излѣзль да го посрѣщне съ най-великж почестъ, като царь. Едни постилали дрѣхы-ты си по пѣтя, гдѣ-то щяль да мине Той; другы крѣшили финиковы вѣтвы и хвръгали гы прѣдъ Нѣго, а пакъ нѣкои носили такывы вѣтвы въ ржцѣ, като прѣдъ побѣдитель и радостно выкали: *Осанна Сыну Давидову! Благословень грядый во имя Господнѣ! Осанна въ вышнихъ!*